

Číslo jednací: 29 C 55/2011 - 63

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Brno-venkov rozhodl soudkyně Mgr. Miroslavou Šebelovou v právní věci žalobkyně [redacted] nar. [redacted] bytem Šlapanice, [redacted] zast. Mgr. Martinem Šípem, advokátem se sídlem v Táboře, Převrátilská, proti žalovanému **Městu Šlapanice**, IČ 00282651, se sídlem Šlapanice, Masarykovo nám. 100/7, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, o **zaplacení částky 560,- Kč**,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 560,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 10.303,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou zdejšímu soudu se žalobkyně domáhala zaplacení 560,- Kč. Žalobu odůvodnila tím, že dne 09.09.2009 podala žádost u žalovaného o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále jen InfZ). Žádostí se žalobkyně domáhala poskytnutí dokumentů souvisejících s plánovou výstavbou průmyslové zóny, jejíž výstavba se plánuje v blízkosti města Šlapanice. Žádost byla žalovaným přijata a zaevidována, 16.09.2009 zaslal žalovaný oznámení o požadované úhradě ve výši 719,- Kč. Proti výši úhrady podala žalobkyně stížnost podle § 16a odstavec 1 písmeno d) InfZ. Žalobkyně ve stížnosti uvedla, že ze sdělení nebylo zřejmé, jaké informace míní město poskytnout a na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. O stížnosti rozhodl jako nadřízený orgán Krajský úřad Jihomoravského kraje, který rozhodnutím z 9.11.2009 uznal stížnost důvodnou a přikázal žalovanému sjednat nápravu ve smyslu § 16a odstavec 7 písmeno c) InfZ. Dne 23.11.2009 zaslal žalovaný žalobkyni dopis nadepsaný Sjednání nápravy, ve kterém provedl opětovné vyčíslení nákladů za poskytnuté informace, konstatuje mimo jiné, že v uvedeném případě šlo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, jelikož bylo nutné některé smlouvy hledat v archivu, který je umístěn na pracovišti Městského úřadu Šlapanice v Brně, Opuštěná 9/2, přičemž pracovnice zajišťující kompletaci požadovaných informací dle žádosti žalobkyně má pracoviště ve Šlapanicích a musela proto archiv v Brně navštívit. Celá kompletace požadovaných informací zabrala pracovníci města Šlapanice dvě hodiny pracovního času. Jako příloha uvedeného sdělení je sazebník úhrad nákladů za poskytování informací podle InfZ ve městě Šlapanice. Jako reakci na tento dopis podala žalobkyně 18.12.2009 stížnost Krajskému úřadu Jihomoravského kraje proti výši úhrady podle § 16a odstavec 1 písmeno d) InfZ, ve které argumentuje § 17 odstavec 4 InfZ, který říká: „nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnosti podle § 17 odstavec 3 InfZ, ztrácí nárok na úhradu nákladů.“ Žalobkyně uvádí, že tím, že nadřízený orgán přikázal městu sjednat nápravu, neměl tím na mysli, že město Šlapanice – žalovaný – bude nově vyčíslovat náklady. Sjednat nápravu v tomto konkrétním případě tedy znamená poskytnout informace bez dalších průtahů a bez úhrady nákladů. Nárok na náhradu nákladů tedy podle žalobkyně zanikl tím, že město nesplnilo svoji informační povinnost podle § 17 odstavec 3 InfZ. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tím, že šlo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Žalobkyně požadovanou částku žalovanému zaplatila, navrhuje v této žalobě, aby ji město Šlapanice částku sníženou o úhradu nákladů na pořízení fotokopií vrátilo. Tvrzení žalovaného o mimořádně rozsáhlém vyhledávání považuje žalobkyně za nedoložená, nepřesná a obstrukční. Agenda z níž žalobkyně požaduje informace byla čerstvá, šlo o stále probíhající akci. Město jistě pro správný výkon své činnosti potřebuje mít tyto dokumenty k dispozici. Je tedy přinejmenším organizačně nevhodné uskladnit je na vzdáleném pracovišti. Pokud město Šlapanice k takové organizaci přistoupilo, nemůže pak její následky přenášet na žadatele. Takovým postupem by se otevírala možnost blokovat přístup k jakýmkoli informacím neúměrným komplikováním organizačních podmínek úřadu. Stejně tak není jasné, proč měla dokumenty, údajně se nacházející ve vzdáleném archivu, vyhledávat pracovnice z jiného pracoviště, když vyhledání jistě mohl zajistit pracovník z pracoviště Městského úřadu Šlapanice v Brně, zejména při možnosti použít vnitřní poštu úřadu, včetně elektronické. Konečně je nejasné kolik času měla zabrat údajná cesta na vzdálené pracoviště a kolik vlastní kompletace. Jde o celkem 65 kopírovaných stran, což při použití techniky představuje zhruba

20 minut činnosti. Čas strávený na údajnou cestu navíc v tomto světle těžko podřadit pod pojem vyhledávání informací. Žalovaný má 21 členů zastupitelstva, 7 členů rady, podle telefonního seznamu má úřad města 158 zaměstnanců a funkcionářů. V Sazebníku úhrad je uvedeno, že hodinová částka je určena jako průměr hodinové mzdy super hrubého platu pracovníků Městského úřadu. Takovéto určení částky je dle názoru žalobkyně v rozporu s § 7 Nařízení vlády č. 177/2006 Sb. o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého si: Povinný subjekt stanoví v sazebníku hodinové sazby odvozené z nákladů na platy, případně mzdy a z ostatních osobních nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací. Je zjevné, že pomocí průměru platů vznikne částka, se kterou není možno spojovat mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, protože této činnosti se nevěnují všichni zaměstnanci úřadu a zejména ne ti s nejvyššími platy. Pro vyčíslení nákladů lze použít jen platy či mzdy těch pracovníků, jejichž pracovní zařazení odpovídá této činnosti, tedy zejména referentů.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. V písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně se obrátila na žalovaného s žádostí o poskytnutí informace. Žalovaný je poskytl, avšak vyúčtoval žalobkyni náklady spojené s poskytnutím informace. Tyto náklady nejsou žádným projevem libovůle, zákon je zná a předvídá v § 17 odstavec 1 zákona č. 106/1999 Sb., kdy uvádí, že povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů, dat a odesláním informací žadateli. Může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Žalovaný ve svém sdělení z 16.09.2009 žalobkyni upozornil na skutečnost, že se jedná o případ, kdy budou výše uvedené náklady požadovány a v jaké výši. Jestliže žalobkyně za těchto okolností na výši nákladů přistoupila a na vyhledání informací trvala, pak její povinnost tyto náklady zaplatit opravdu vznikla, čemuž nasvědčuje i samotný fakt, že je zaplatila. Jestliže žalovaný poučil žalobkyni o nutnosti zaplatit určitou částku, nic jí nebránilo žádat o její přezkum. To ostatně učinila, přičemž Krajský úřad Jihomoravského kraje její podnět přezkoumal a výši úhrady potvrdil. Krajský soud v Brně pak ve správním soudnictví žalobu odmítl, neboť se nejednalo o přezkum přípustný dle §65 s.ř.s. Žalovaný je toho názoru, že se jednalo o časově značně náročné vyhledávání. Neobstojí argument, že uvedené dokumenty mohla najít pracovnice jiného oddělení – jestliže existuje na pracovišti žalovaného jistá organizace práce a zodpovědnost úředníka, pak je na něm, jaký postup zvolí. Samozřejmě by mohl kontaktovat úředníka na jiném pracovišti, věc mu vysvětlit a žádat po něm nalezení podkladů, avšak tento postup by byl také časově náročný, neboť vysvětlovat jiným osobám celou věc kvůli získání dílčích podkladů není žádnou časovou úsporou. Navíc vyhledáváním jedinou osobou se sníží riziko nekompletnosti či duplicity vyhledávané informace. Ony zmíněné dvě hodiny nejsou ani zanedbatelnou dobou, pokud by se takto obrátilo na žalovaného více žadatelů s tím, že i takovéto rozsáhlé vyhledávání a priori zdarma, fakticky by mohli zablokovat zbytečnými žádostmi o rozsáhlé informace činnost žalovaného na celé pracovní dny. Žalovaný připomíná analogickou existenci soudních poplatků, které brání zbytečnému sudičství. Žalovaný dodává, že se jedná o postup pravděpodobně obstrukčního charakteru. Částka se žalovanému nejeví nijak přemrštěná, byla přezkoumána nadřízeným orgánem, žalobkyně ji zaplatila a požadovanou informaci dostala. U jednání ve věci žalovaný ke své argumentaci doplnil, že úhrada nákladů za poskytnutí informace má dvě funkce, za prvé nahrazovací, neboli reparační, kdy žadatel zaplatí skutečné náklady vynaložené za poskytnutí informace. Druhá funkce je stejná jako u soudního poplatku, je to

v podstatě zabránění zbytečnému sudičství, jinými slovy pokud žadatelé vědí, že informace něco málo stojí, pokud je komplikovaná pak stojí více, pak nebudou své právo na informace zneužívat. Žalovaný zdůraznil, že minulý rok u něj bylo podáno šedesát žádostí o poskytnutí informace, pokud by vyhledání každé zabralo dvě hodiny, pak by ve výsledku šlo o jeden měsíc práce jednoho úředníka. Nejde tedy pouze o funkci finanční, ale i o funkci funkční. Jsou i tací kverulanti, kteří by mohli zahltit žalovaného svými žádostmi o informace, pokud by jejich vyhledávání mělo zabrat dvě hodiny, byli by tak schopni paralyzovat činnost celého úřadu. Žalovaný připustil, že právo na informace je důležité, zdůraznil však jakousi brzdu a zpětnou vazbu, která je vyjádřena právě zákonnými výjimkami, právo na informace se zde střetává s jakýmsi zákazem zneužití tohoto práva.

Soud se v dané věci nejprve zabýval, zda je dána jeho pravomoc pro rozhodnutí. Pravomoc zdejšího soudu potvrzuje rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 15.09.2010, č. j. konf. 115/2009-34, ze kterého vyplývá, že jestliže žadatel od informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím nezaplatil částku, kterou správní orgán podmínil poskytnutím informace a správní orgán žádost odloží, je možno toto usnesení o odložení věci napadnout žalobou ve správním soudnictví. Jestliže však žadatel požadovanou částku zaplatil a u nadřízeného orgánu neuspěl se svou stížností proti výši úhrady, není pro něj dalším možným prostředkem obrany správní žaloba, nýbrž žaloba z titulu bezdůvodného obohacení podle části třetí Občanského soudního řádu. Soud v občanském soudním řízení pak přezkoumá, zda byla úhrada vyčíslena v souladu s § 17 odstavec 1 citovaného zákona, tedy zda nepřesahuje náklady spojené s pořízením kopií atd., a zda ceny uvedené v sazebníku zásadním způsobem nepřesahují ceny nezbytné.

Mezi účastníky nebylo sporné, a z provedených listinných důkazů bylo prokázáno následující: žalobkyně dne 09.09.2009 podala u žalovaného žádost o poskytnutí informací podle InfZ, ve které požádala o poskytnutí kopií smluv uzavřených mezi žalovaným na straně jedné a společností CTP Invest, spol. s r.o. zejména o kopie následujících smluv: plánovací smlouva SL AK – PS (2) ze dne 30.07.2009, včetně příloh, kupní smlouva o prodeji parcel o velikosti 12,011m, která byla schválena zastupitelstvem dne 29.08.2007, včetně příloh, smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy vč. příloh na odprodej pozemků města Šlapanice firmě CTP Invest, spol. s r.o., v lokalitě Brněnská pole, včetně příloh, smlouvu o zřízení předkupního práva pro firmu CTP Invest spol. s r.o., na shodný rozsah a výčet parcel, které jsou uvedeny ve smlouvě o budoucí kupní smlouvě, včetně příloh, smlouvu o spolupráci města Šlapanice a CTP Invest spol. s r.o. – pořízení změny č. 8 UPN SU Šlapanice pro pořadová čísla 1 až 6.9A, zápisy všech jednání města Šlapanice a CTP Invest spol. s r.o. Žalovaný 16.09.2009 zaslal žalobkyni oznámení o požadované úhradě ve výši 719,- Kč. Proti výši úhrady podala žalobkyně stížnost ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, tento o stížnosti rozhodl dne 09.11.2009 tak, že žalovaný je povinen sjednat nápravu, neboť z oznámení nebylo zřejmé na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Následně zaslal žalovaný 23.11.2009 žalobkyni listinu nazvanou Sjednání nápravy, ve kterém provedl opětovné vyčíslení nákladů za poskytnuté informace, kde mimo jiné konstatuje, že šlo o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, neboť bylo nutné některé smlouvy vyhledat v archivu, který je umístěn na pracovišti žalovaného v Brně, pověřená pracovnice musela pracoviště navštívit. Přílohou sjednání nápravy byl sazebník nákladů za poskytování informací. Žalobkyně podala proti výši úhrady stížnost o této

opět rozhodoval nadřízený orgán Krajský úřad Jihomoravského kraje, který výši úhrady potvrdil. Žalobkyně požadovanou úhradu zaplatila. Žalobou požaduje, aby jí žalovaný částku vrátil sníženou o úhradu nákladů na pořízení kopií – 159,- Kč, požaduje tedy vrátit 719,- Kč minus 159,- Kč, tedy celkem 560,- Kč.

Mezi účastníky byla sporná výše úhrady, dále skutečnost, zda vyhledání požadovaných informací představovalo mimořádně rozsáhlé vyhledání. Soud po provedeném dokazování listinami a posouzení celé věci dospěl k závěru, že v daném případě se o mimořádně rozsáhlé vyhledání informace nejednalo. Ze sjednání nápravy ze dne 23.11.2009 nepochybně vyplynulo, že žalovaný úhradu vyčíslil za vyhledání šesti položek specifikovaných v žádosti žalobkyně o informaci, kdy těmito položkami byly již citované smlouvy, a to plánovací smlouva – 14 listů formátu A4, kupní smlouva – 7 listů formátu A4, smlouva o uzavření budoucí smlouvy – 14 listů formátu A4, smlouva o zřízení předkupního práva – 13 listů formátu A4, smlouva o vzájemné spolupráci – 5 listů formátu A4, zápisy ze všech jednání města Šlapanice a CTP Invest spol. s r.o. – 25 listů formátu A4, jednalo se tedy o 6 dokumentů, které žalobkyně přesně specifikovala ve své žádosti o poskytnutí informace. Žalovaný považoval jejich kompletaci za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace, jelikož bylo nutno některé smlouvy vyhledat v archivu na pracovišti v Brně. Dle názoru soudu vyhledání a pořízení fotokopie dokumentů v celkovém rozsahu 65 stran, s přihlédnutím ke skutečnosti že, požadovaných dokumentů bylo celkem 6, byly v žádosti zcela jednoznačně identifikované, není možné považovat za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Pokud se smlouvy nacházely na odloučeném pracovišti žalovaného, pak bylo jisté možné, pokud dokumenty byly přesně specifikovány, požádat pracovníka odloučeného pracoviště buď telefonicky nebo emailovou poštou, o vyhledání těchto přesně označených dokumentů a zaslání buď přímo žalobkyni či pracovníci pověřené vyhledáním informace. Pokud žalovaný s organizačních důvodů zvolil jiný způsob vyřízení informace, je to samozřejmě na organizačním rozhodnutí žalovaného, nelze však, aby zvýšené náklady takto vzniklé nesla žalobkyně.

Podle § 2 odstavec 1 zákona č. 106/1999 Sb. InfZ, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 17 odstavec 1 citovaného zákona povinné subjekty jsou v souladu s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Podle odstavce 3 v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Podle odstavce 4 nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3 ztrácí nárok na úhradu nákladů.

Pokud žalobkyně v žalobě přednesla právní názor, že žalovanému zanikl nárok na úhradu nákladů tím, že byl nadřízeným orgánem vyzván ke sjednání nápravy, konkrétně ke specifikaci úhrady, pak s tímto právním názorem se soud neztotožňuje, ostatně žalobkyně u jednání tento názor již nepřednesla. Dle názoru soudu žalovaný zákonnou povinností stanovenou v odstavci 3 § 17 citovaného zákona splnil, i když v první fázi ji splnil neúplně,

splnil pouze tu část, že oznámil skutečnost, že je žádána výše úhrady od žalobkyně, nesplnil však tu část, že z oznámení musí být zřejmé na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. Tuto část citovaného ustanovení splnil až následně, poté co byl nadřízeným orgánem zavázán sjednat nápravu.

Podle § 2 odstavec 1 Nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, výše úhrady se stanoví jako součet dílčích částek odvozených z přímých nákladů na pořízení kopií, opatření technických nosičů dat, odeslání informací žadateli a mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Zákon o svobodném přístupu k informacím je realizací článku 17 odstavec 5 Listiny základních práv a svobod. Dle rozhodnutí č.j. SJS 5A 119/2001-38 při výkladu tohoto zákona v zájmu ústavní konformity musí výklad podléhat všem zásadám, kterými se řídí obecně výklad ústavně chráněných základních práv. V opačném případě by se orgán aplikující dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení, který je obsažen v článku 4 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod. Restriktivní přístup ke stanovování úhrad či záloh při poskytování informací je patrný i z důvodové zprávy k návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím, která reflektovala i omezení daná ústavní ochranou práva na svobodný přístup k informacím a původně nepočítala ani s úhradou za vyhledání informací, když uváděla: „pravidlo, podle něhož se informace zpřístupňují v zásadě bezplatně, vychází z principu, že realizace ústavně garantovaného práva na svobodný přístup k informacím nemůže být podmínována povinným vyžadováním úhrady za poskytnutí informace, protože by docházelo k znevýhodňování těch žadatelů, kteří za poskytnutí informace nemohou zaplatit, a tím i k porušení ústavní garance. Za zcela oprávněné se však považuje, aby povinný subjekt měl možnost žádat úhradu nákladů spojených s pořizováním kopií, s opatřováním nosičů dat a s odesláním informace.“ Při posouzení celé věci je třeba mít skutečně na paměti principy Listiny základních práv a svobod, kdy zákon o svobodném přístupu k informacím je realizací jednoho ze základních práv žalobkyně zaručených jí Ústavním pořádkem ČR. Žalovaný je povinným subjektem podle InfZ a nelze se v předmětné věci ztotožnit s jeho výkladem zákona, s jeho chápáním práva žalobkyně na informaci, pokud žalovaný hovořil o zpětné brzdě, o zpětné vazbě, která je vyjádřena zákonnými výjimkami, pokud hovořil o střetu práva na informace se zákazem zneužití tohoto práva, pokud hovořil o jakési funkci úhrad za informace a přirovnával ji k funkcím soudního poplatku, který má zabránit zbytečnému sudičství, pak v daném případě toto nebylo na místě. Z obsahu celého spisu nevyplývalo ani náznakem, že by žádost žalobkyně o informaci měla povahu obstrukční, z průběhu celého řízení nevyšlo najevo, že by žalobkyně podávala takové žádosti žalovanému opakovaně. Žalovaný se svým výkladem postavil do rozporu s principy zákona, neřídil se zásadou výkladu ve prospěch práv a svobod, dle názoru soudu svým výkladem míří ke zneužívání možných omezení stanovených v zákoně a takový výklad zužuje ve svém výsledku faktický rozsah práv na svobodný přístup k informacím. Nelze ke každému žadateli a priori přistupovat v tom smyslu, že je třeba žádat po něm takovou úhradu za poskytnutí informace, aby se nestalo, že by svými žádostmi zahltil činnost úřadu. Žalovaný je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba aby se tímto zákonem řídil, aby svou organizací přizpůsobil k tomu, aby mohli občané nerušeně užívat svých ústavou zaručených práv. Aby se žalobce uchránil od žádostí na informace, které jsou zneužitím práva na informace ze strany

žadatele, je třeba, aby svou případnou ochranu před takovým zneužitím vtělil do sazebníku úhrad, např. zohledněním počtu žádostí za určité období, apod., tak, aby se ochrana žalovaného uplatnila skutečně pouze v případech žadatelů, jejichž žádosti mají charakter obstrukční až šikanozní, tedy zneužívající práv. V daném případě nebylo na místě použít zákonného omezení práva žalobkyně v tom smyslu, aby žalovaný žádal úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, neboť v tomto případě o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací nemohlo jít. Mimořádně rozsáhlé vyhledání informace by se muselo vymykat běžné činnosti pracovnice úřadu, která je pověřena vyřizováním žádostí o informace, muselo by zabrat mimořádně velký časový prostor, žádost by musela být mimořádně složitá či mimořádně neurčitá, její zpracování by si vyžádalo mimořádné úsilí. Podle názoru soudu tak měl žalovaný pouze oprávnění žádat úhradu za pořízení fotokopii požadovaných dokumentů. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 142 odstavec 1 o.s.ř., podle kterého má úspěšná žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení, které účelně vynaložila. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 600,- Kč a dále náklady právního zastoupení, a to odměnu advokáta ve výši 4.500,- Kč dle § 3 odstavec 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., dále náhradu hotových výdajů advokáta, a to režijní paušál po 300,- Kč za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, zastoupení při jednání) dle § 13 odstavec 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále cestovné ve výši 2.523,- Kč za cestu z Tábora do Brna a zpět, při ujetí 332 km, spotřebě 10,6 l na 100 km, dále náhrada za promeškaný čas za cestu z Tábora do Brna a zpět a účast u soudního jednání 7 x 100,- Kč za každou započatou půlhodinu ve smyslu § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a DPH 20% z odměny a náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 1.080,- Kč ve smyslu § 137 odstavec 3 o.s.ř. Celkem tak náklady řízení procesně úspěšné žalobkyně představují částku 10.303,- Kč.

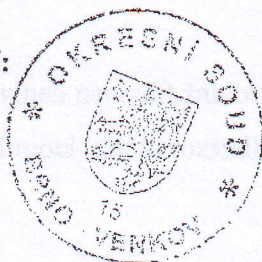
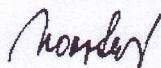
Poučení: Proti tomuto rozhodnutí *není* odvolání přípustné, neboť jím bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšující částku 2.000,- Kč (§ 202 o.s.ř.).

Nesplní-li žalovaný dobrovolně a včas povinnost, která mu byla uložena tímto vykonatelným rozhodnutím, může se žalobkyně jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

V Brně dne 22. března 2012

Za správnost vyhotovení:

Dana Novotná

Mgr. Miroslava Šebelová, v.r.
soudkyně